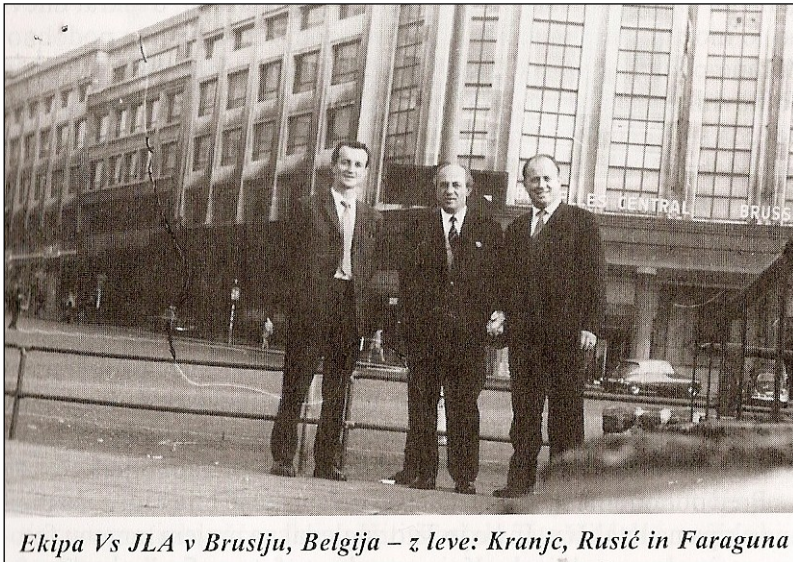

Marijan F. Kranjc, general-major u penziji

Deset državnih tajni za koje nisam znao ... **(Pisma od pukovnika Dušana Rusića iz Beograda)**

Pisma, koja objavljujem, primio sam davne 2000. godine. Pukovnik Dušan Rusić je bio jedan od mojih šefova u Službi organa bezbednosti JNA. Sredinom 1966 vodio je istragu protiv Aleksandra Rankovića i visokih funkcionera savezne Udbe. Sa njime sam 1971. godine učestvovao u kontraobaveštajnoj zaštiti maršala Tita u Belgiji, Luksemburgu i Holandiji. Zatim je bio postavljen za zamenika načelnika Uprave bezbednosti JNA i položio ispit za čin general-majora. Iznenada se njegova karijera završila. Proglašen je za »rankovićevca«, isteran iz Službe bezbednosti JNA i penzionisan.

Ekipa Vs JLA v Bruslju, Belgija – z leve: Kranjc, Rusić in Faraguna

Izvor: Moja knjiga: Zaverе i atentati na Tita, 2005

Kada sam 2000. godine pripremao prevod i izdavanje knjige dr. Slavke Becele Ranković *Život sa Lekom*, saznao sam, da je pukovnik Rusić sa svojim svedočenjem potvrdio kako je bio Brionski plenum režiran, jer su bile sve izjave, da su Tito i Jovanka prisluškivani, izmišljene! Njegovo svedočenje sam objavio u spomenutoj knjizi, zajedno sa glavnim dokumentom – izveštajem vojno-tehničke komisije, kojeg avtor je bio upravo pukovnik Rusić. Uspostavili smo međusobne kontakte i izmenjali više pisama. Neka od njih objavljujem ovde ...

(Pisma nisu lektorisana).

30. 3. 2000

Poštovani pukovniče, Dušan Rusić!

Prošle godine sam napisao knjigu *Balkanski vojni poligon* (Vojno-bezbednostni zapisi), koja je pobudila odredjenu pažnju i u Beogradu. Barem su mi tako javili neki moji stariji drugovi. Preko njih sam dobio i knjigu *Život uz Lelu* sa posvetom prof. dr. Slavke Ranković, jer sam o 4. plenumu zapisao neke fragmente, koje mi je pred svoju smrt izneo pukovnik Zvonko Rak, inače i vodja tehničke komisija za pregled prislušnih uređaja u Titovoj rezidenciji. Naime, on je lično ustanovio postojanje prislušnih uređaja u Titovoj spavaonici, a ja sam na osnovu toga i nekih drugih momenata izneo tezu, da je navedene prislušne uređaje mogao postaviti samo jedan od oficira bezbednosti JNA – agent strane obaveštajne službe, najverovatnije sovjetske (da ne spominjem grupu hrvatskih tehničara Ivana Krajačića - Steve) odnosno, da je u širem smislu **4. plenum CK SKJ bio sovjetska revanša za Informbiro!**

Na molbu prof. dr. Slavke Ranković uspeo sam urediti, da njezina knjiga izadje i na slovenačkom jeziku. Prevod će preuzeti moja mladja ćerka, inače profesorica slovenačkog i srpskog jezika. Pošto je Slavkin suborac Bogdan Osolnik odbio, da napiše predgovor za slovenačko izdanje, onda sam to preuzeo ja! Slovenačka javnost, posebno mladja godišta, veoma slabo poznaje nekadašnje partijske prilike, takodje o 4. plenumu i smenjivanju Rankoviću. Mnogi čak i neznaju, da je njegova supruga bila slovenačka partizanka i skojevka, rez. majorka JNA, profesorica i doktorica ekonomije, pa i druga dama Jugoslavije!

Materiala o 4. plenumu imam dovoljno: partijske stenograme, knjige Vojina Lukića *Brionski plenum* i Selima Numića *Dobra zemljo, lažu*. U bibliografiji sam primetio i Vaš intervju, čiji deo je doduše dr. Slavka citirala ali sam je zamolio, da mi ipak pošalje Vaš integralni tekst. Pošto nisu mogli pronaći kopiju Vašeg intervjuja, to su mi pribavili Vašu adresu i telefonski broj, pa da se snadjem po starom običaju.

Zato se obraćam lično Vama sa ovim pismom i da Vas ljubazno zamolim za kopiju tog Vašeg veoma važnog intervjuja. Naravno, ukoliko biste hteli, da mi neke stvari dodatno obrazložite, bio bih Vam veoma zahvalan.

Za uspomenu Vam šaljem jednu fotografiju iz Brisela, 1971. godine..

Skoro nemam hrabrosti ali ću Vas ipak zamoliti za još jednu stvar: naime, niko, pa ni pokojni Mitja Kraigher, načelnik savezne Sdb ni general Ilija Čeranić, načelnik UB JNA, mi nisu hteli objasniti zašto su Vas i pukovnika Miloša Petrića (mog prvog šefa iz Šibenika) uklonili iz Službe bezbednosti JNA?!

Moram Vam reći, da sam Vas izuzetno cenio zbog profesionalnog odnosa prilikom zajedničkog boravka u Belgiji Luksemburgu i Holandiji, kao i Vašoj intervenciji, da se prekomandujem iz Pule u Ljubljano. Jednom mi je čak rečeno, kako je bolje, da Vas ne spominjem, a još manje Vaše usluge...

Uvek se Vas rado sećam sa dubokim poštovanjem,
Marijan F. Kranj

Beograda 22. 4. 2000

Uvaženom drugu generalu KRANJC MARIJANU!

Odmah da kažem, da sam obradovan dobivenim pismom starih prijatelja i naravno sadržajem.

Zadovoljam sam i zbog toga, što mogu, u detaljima, da doprinesem rasvetljavanju nekih značajnih činjenica od interesa za istoriju naše partijske, žalostne, prošlosti. Mogu takodje, da pomognem i u pogledu razjašnjenja subine penzionisanog pukovnika Miloša Petrića. Pokušaću da krenem ovim redom:

1. Sa iskrenim pijetetom prema ličnosti **Zvonka Raka** i vlastitoj odgovornosti, kada se radi o istini i po njemu iznešenoj informaciji »da je kao vodja tehničke komisije za pregled prislušnih uređjaja u Titovoj rezidenciji – lično ustanovio postojanje tih prislušnih uređjaja«.

Nažalost, ta njegova tvrdnja i informacija nije apsolutno tačne, a istina je samo u sledećem, da je pukovnik Zvonko Rak bio načelnik tehničkog odeljenja GKOD (glavnog kontraobaveštajnog detašmana, primedba MFK) čiji sam u to doba ja (Rusić) bio načelnik. Takodje nije tačno, da je osoblje (inženjeri i tehničari njegovog odeljenja) istraživalo ozvučenja u spavačaoj sobi Jovanke Broz i »Lekinom« stanu, kao mogućem prislušnom centru.

Neobjašnjivo mi je, da je Zvonko kao osoba po meni uvažena ličnost, mogao da izgovori ovako opskurne neistine i nesuvisle laži. Nešto se očito dogodilo. Neko je od njega verovatno zahtevao – naravno oni, kojima je to trebalo, da posluži kao »krunski svedok« u tom segmentu.

Naravno, tu je i nezaobilazni Ivan Krajačić - Stevo sa svojim lažima i podvalama ali i dobivenim ruskim befelima kako bi sveukupno sve to bilo uverljivije svaljeno na pleća druga Aleksandra Rankovića i zadovoljilo potrebe i želje tadašnjeg izdajničkog srpskog partijskog rukovodstva.

2. Kada su u pitanju lične, političke i personalne sudbine pukovnika Miloša Petrića i Dušana Rusića – to su dva politička i svaka druga antipoda.

Kada je reč o **Dušanu Rusiću**, dakle meni, on je bio nosilac da tako kažem, značajnih – da ne kažem fundamentalnih državnih tajni. Bio je načelnik GKOD i načelnik KO odeljenja u UB JNA – uz to i sekretar Komiteta SKJ UB JNA i član Komiteta SKJ SSNO.

Odredjen je za zamenika generalu **Ivanu Miškoviću - Brki** u komisiji Vrhovnog komandanta Josipa Broza - Tita za ispitivanje »zloupotreba organa SDB oko ozvučenja privatne rezidencije i kabineta druga Tita«.

Dakle, sve gore nabrojano, i ne samo to, svedoči da je Rusić bio u žiži zbivanja i da meritorno može, da svedoči o potonjim zbivanjima oko sudbine naše raščerečene države i patnji naših naroda, a pogotovu Srpskog.

Zbog svojih političkih opredeljenja i delovanja na ovim funkcijama, naravno javno, od strane lobija »maspoka« u SSNO na čelu sa Ivanom Miškovićem, Rusića su politički oglasili unitaristom i na kraju »**rankovićevcem**«. Izjurili su ga iz SKJ, disciplinskim sudom oduzeli mu čin general-majora, prevremeno ga penzionisali i tako izjurili iz JNA.

Smatram, družo Marijane, da su ova fakta i činjenice dovoljni, da bi se razumela moja ukupna sudbina onoga doba.

Medjutim, istaknuti član lobija »maspoka« u UB JNA i šire, bio je i ostao pukovnik Miloš Petrić.

3. Dakle, pukovnik **Miloš Petrić** je iz zagrebačkog korpusa, kojim je komandovao general Nikola Ljubičić, doveden u UB JNA i postavljen za načelnika odeljenja Vojne policije. Kako je došlo do reorganizacije SKJ i kako je meni istekao partijski mandat na čelu Komiteta SKJ u UB JNA, to je Miloš Petrić izabran za sekretara SKJ UB JNA.

No, pre toga, Miloš Petrić se potrudio, da javno i konkretno pokaže da on od glave do pete pripada »maspoku« ali se, na njegovu žalost, grdno prevario i doživeo brodolom zajedno sa svojim doglavnicima – generalima Ivanom Miškovićem i Stjepanom Domankušićem. Svi su oni odkomandovani iz SB JNA!

Članstvo SKJ je na osnovi njegovog osionog i bahatog političkog ponašanja u korist »maspoka«, odlučno insistiralo da se Miloš Petrić stavi na partijsku odgovornost, što se i dogodilo. Na tom sastanku jednoglasno je isključen iz SKJ, sem mog glasa. Rekao sam mu, da je lutka u tuđim rukama i da zbog toga neću glasati za njegovo isključenje i neka razmisli o tome.

Reagovao je izjavom, da je shvatio, da su ga generali Ivan Mišković i Stjepanom Domankušić izdali i žrtvovali, ali i da će on njima vratiti. Kako su gore navedeni odmah o tome bili obavješteni, sutradan su mu naredili, da napiše zahtev i zatraži penzionisanje za 24 sata, a ako to neće, otkucali su rešenje za hapšenje. On je postupio po njihovom zahtevu i bio penzionisan.

Naravno, to je samo deo njegove aktivnosti u lobiju »maspoka« u funkciji sekretara organizacije SKJ UB JNA i načelnika odeljenja Vojne policije UB JNA.

Medjutim, ocenjujem, da prethodno navedeno daje mogućnosti da se shvate i razumeju uslovi i vreme te političko talasanje, pravci i ciljevi razbijanja SFRJ, kao i razbijanja jedinstva JNA i njeno onesposobljavanje, da se država odbrani.

Ako ovi inserti nešto znaće u Tvojim naporima, da putem šireg predgovora za knjigu »**Život uz Leku**« drugarice Slavke, izneseš istinu o 4. plenumu CK SKJ, biću izuzetno radostan.

Uz poštovanje i uvažavanje sa drugarskim pozdravima,
Dušan Rusić

P.s. Hvala na zajedničkoj fotografiji iz Brisela.

Ljubljana, 30. 4. 2000

Poštovani pukovniče, Dušan RUSIĆ!

Prekjuće sam primio Vaše pismo, pa Vam odmah odgovaram!

Najpre, iskreno se Vam zahvajujem za decidirani odgovor na tvrdnje pokojnog pukovnika Zvoneta Raka, o ponašanju i sudbini pukovnika Miloša Petrića, kao i ostalih rukovodioca UB JNA (generala Ivana Miškovića i Stjepana Domankušića). Mnoge od tih pojedinosti mi sa strane uopšte nismo znali! Lično ipak verujem, da smo trebali biti sa takvim i sličnim pojedinostima upoznati odmah, a ne da se je sve to od nas krilo, tobože radi očuvanja unutrašnje kohezije i slično. Čini mi se, da je samo istina onaj faktor koje može čvrsto vezivati članove neke organizacije, pa i bezbenostne!

Pošto ste bili nosilac najsuptilnijih državnih tajni zajedničke domovine koje više nema, pa ni obaveze čuvanja njezinih državnih tajni, ja ću biti slobodan, da Vas zapitam za još nekoliko nejasnih (istorijskih) momenata, koje jedino Vi znate ili možete dati moritorni sud o njima. Radi lakših odgovora, ja ću pitanja svesti pod brojeve i priložiti ovom pismu.

Primite drugarske pozdrave,
Marijan F. Kranjc

Ljubljana, maja 2000

Poštovani generale Marijane Kranjc!

Primio sam Vaše pismo, koje odražava nastavak značajnih tematskih razmatranja dvojice odanih saradnika. Pokušaću dati mišljenja redom onako kako ste ih Vi naznačili uz ponavljnaje Vašeg pitanja.

1. Da-li ste ikada tražili rehabilitaciju i povraćaj generalskog čina, pa ako niste – zašto to niste učinili?

Što se tiče moje rehabilitacije moram odmah da kažem, da je nisam nikada tražio. Razloga ima nekoliko, pa jih navodim: Moj generalski rad imao je za temu **Mesto i uloga vojnih predstavništava blokovskih zemalja u SFRJ**. Generalski ispit sam položio sa ocenom 4 – vrlo dobar, međjutim čina nisam dobio!

Preko general-pukovnika Ivana Kukoća sam saznao, da se je savezni sekretar za NO general-pukovnika Nikola Ljubičić interesovao zašto se nisam žalio Vrhovnom komandant. Ja se zaista nisam žalio, da bi mi VK dao čin generala pred penziju, jer sam smatrao, da bi to bilo veliko poniženje, po onoj narodnoj: »Kadija te tuži, kadija ti sudi«! Vlastiti moralni kodeks mi to nije dozvolio. **Lobi generala Mišković – Ljubičić – Kukoć – Šarac i sprega sa Ratom Dugonjićem** je »besprekorno« funkcionalisala, pa se njima nisam hteo poniziti.

Iako sam pao u nemilost svojih šefova, ja sam ličnom političkom i društvenom aktivnošću ipak biran za predsednika SUBNOR Opštine Savski venac, pre toga predsednik Mesnog odbora boraca NOP, pa zatim član Odbora NOP grada Beograda. Bio sam takodje, član i predsednika Sportskog društva Borac (5 klubova) i slično, da ne nabramam.

2. Što ste u vezi sa prislusnim uredjajima u Titovoj rezidenciji objavili v Vašem intervjuju 8. 6. 1990 u beograjskoj reviji Intervju?

Ja tog intervjujuja zaista nemam, pa ću zamoliti drugaricu Slavku, da Vam ga pošalje. Tako ćete saznanti, da sam tamo izjavio, kako **Titu nije niko prisluškivao, da je bilo sve to namešteno**, a to smo konstatovali i u izveštaju vojno-tehničke komisije.

3. Koje je Vaše lično mišljenje o razlozima za 4. plenum odnosno smenjivanje Aleksandra Rankovića? Naime, hteo bih ujedno proveriti i svoju tezu, da je iza 4. plenuma stajalo tadašnje sovjetsko rukovodstvo i Kgb odnosno, da je 4. plenum značio osvetu za Informbiro i početak razbijanja SFRJ (i njezinog bezbednostnog sistema) na osnovu sovjetske varijante specijalnog rata ili kasnije visoko reklamirane američke doktrine sukoba niskog intenziteta!

Što se tiče mog ličnog mišljenja i ocene Brionskog plenuma i smenjivanja Aleksandra Rankovića, za mene nema baš nikakve dileme – **4. plenum CK SKJ je kamen međaš razbijanja SFRJ!**

Naravno, učesnika ima više, a i interesi onoga doba su različiti i istovremeno jedinstveni u konačnom cilju – **razbijanju Jugoslavije**. Problem je suviše ozbiljan i složen, da bi se samo ovim pismom mogao odgovorno obrazložiti.

Medjutim, kada je u igri ondašnje srpsko rukovodstvo, **najbitniji čovek je bilo Dobrivoje Radoslavljević**, najpre kao odabrani i odani čovek Ivana Krajačića - Steve, što znači i KGB. Potrebno je samo pročitati njegovu diskusiju na brionskom plenumu i sagledati njegove »optužbe« na račun Aleksandra Rankovića.

4. Da li su navodi Numića, Lukića i drugih tačni i da li ste utvrdili ko je instalirao prislušne uredjaje u Titovoj rezidenciji – pripadnici SB JNA ili iz gardijskog obezbedjenja? I drugo: da li je SB JNA obradnjivala kakvog sovjetskog agenta v Titovoj neposrednoj blizini?

Ovo je svakako izuzetno i delikatno pitanje. Numić, Lukić i specifično Vrhunec su ličnosti čije spoznaje i saznanja se moraju sa respektom uvažavati.

Naravno, Vas prevashodno interesuje šta i gde je istina. Indikacija ima po dva osnova. Prvi je kadrovske prirode i tiče se **adjutanata** (general Žeželj, ranije smenjen zbog sumnje, da je sovjetski agent) i načelnika odeljenja bezbednosti u Kabinetu Vrhonog komandanta (pukovnika Valtera Anđelka i Pere Šeparevića, varovatno obojica u kontaktu sa sovjetskom obaveštajnom službom). Pukovnik Ivan Somrak očito nešto laže... Naravno, glavnu ulogu je imao **general Ivan Mišković**, najpre kao načelnika UB JNA, a kasnije kao posebni savetnik Predsednika SFRJ, kao i njegovog lobija. U UB JNA to su bili pukovnikci Damić i Lojević, koji su za nagradu dobili i čin generala.

I po jednom i po drugom osnovu ima naravno i veoma opipljivih činjenica koje govore, da je **sovjetska obaveštajna služba imala svog »lokatora«, pored Josipa Broza – Tita!**

Što se tiče drugog dela Vašeg pitanja, logično je, da SB JNA nije imala – niti je smela, da registruje takve osobe, kada je bio glavni »kapo« general Ivan Mišković, i na jednom i na drugom »puntu«.

Istina je, da će istoriji ostati dovoljno fakata i činjenica, da će moći istinito svedočiti o manipulacijama, lažima i njihovim akterima. Naravno, ako arhivi nisu uništeni ...

5. Što Vam je još poznato o atentatima na Tita? Da li je postojao dosje o tome? Dali se slažete sa tezom, da su i atentati na Tita bili v funkciji razbijanja SFRJ?

Kada su u pitanju atentati na Tita u doba moje funkcije u UB JNA, nije vodjen zvanično nikakav dosije, za kasnije neznam.

Potpuno ste u pravu, da su planirani – neizvršeni **atentati bili u funkciji razbijanja SFRJ** i to skoro isključivo iz inostranstva, sem slučaja poznatog atentata u Zagrebu. Ja sam obezbedjivao maršala Tita ispred SB JNA u Italiji, Nemačkoj, Francuskoj, Velikoj Britaniji, Holandiji, Belgiji, Luksemburgu, SAD i Kanadi. Maršala Tita smo uglavnome obezbedjivali od nasrtaja ustaške i četničke emigracije.

6. Da ste čitali knjigu pukovnika JNA i Titovog ličnog lekara dr. Aleksandra Matunovića Enigma Broz? Veoma me interesuje Vaše lično mišljenje o tome, pogotovu ako ste o maršalu Titu imali u rukama bilokakav dokumenat sovjetske ili neke druge bezbednostne službe

Knjigu dr. Matunovića Enigma Broz nisam čitao, jer isti nije bio Titov lični lekar!

Što se pak Vašeg interesa tiče o tome da li sam u rukama imao bilo kakav dokument sovjetske ili neke druge obaveštajne službe o maršalu Titu, mogu reći samo toliko, da sam imao informacije, koje našoj javnosti nisu bile poznate, o njegovom odnosu i saradnji sa **ruskom (sovjetskom) obaveštajnom službom i Kominternom**, kao i saradnji sa obaveštajnom službom **Velike Britanije**.

7. Na kraju Vas moram zapitati i o problemu odgovornosti za masovne likvidacije vraćenih kolaboranata v toku 1945. godine. Kao načelnik OB 9. armije imao sam u kasi pod DT dokumenat UB JNA o KOZ masovne grobnice pobijenih ustaša na Teznu u Mariboru – jedino takvo mesto KOZ u Sloveniji za koje je odgovornost preuzela JLA (tadašnji načelnik UB JNA general J. Grubišić nam je ispričao, da so to učinili vojnici njegove divizije tada stacionirane u Mariboru). Verovatno znate, da je podela KOZ tih masovnih grobnica proizvod svadje izmedju Staneta Dolanca i admirala Branka Mamule, o tome ko je odgovoran za te likvidacije – JNA ili Ozna odnosno Tito ili Ranković? O tome ima puno nagadjanja i različitih odgovora. Zato Vas moram zapitati: da li postoji u arhivu UB JNA ikakav dokument o tome ili barem izjava ko je i kada naredio te likvidacije?

Kada je u pitanju »problem odgovornosti« za masovno likvidiranje vraćenih kolaboranata u toku 1945 na Teznu u Mariboru general Jere Grubišić, ako je već utvrdio, da su to učinili vojnici njegove divizije, mogao je bare reći i prvi stepen nalogodavca i otkloniti dobar deo sporova Mamula – Dolanc i stvar bi bila privedena do ličnosti koja **je to odlučila...** Ne znam da li u UB JNA postoji dokumenat, a ni izjava ko je naredio te likvidacije. Konačno, za **takve akcije se i ne pišu naredjenja!**

Mogu jedino da kažem, da je Treća armija na čelu sa generalom Kosta Nađom obavljala tu zaključnu vojnu operaciju u Sloveniji, a da je major Ivan Mišković bio načelnik Kosa-a.

Naravno, sama okolnost, da je Ivan Mišković bio šef Kos-a 3. armije, a kasnije od 1963 do 1971 načelnik UB SSNO, a potom kratko specialni savetnika za bezbednost Predsednika SFRJ i Vrhovnog komandanta, otvara mogućnost, da se analitički i logički izvede zaključak, da nije ni umesno ni tačno dovoditi u vezu oko ovog problema i Aleksandra Rankovića.

Nije bez značaja napomenuti, da je pokojni general-potpukovnik **Jere Grubišić u lobiju Ivana Miškovića u UB SSNO bio desna ruka, a od 1980 i načelnik UB SSNO**. Taj lobi mu je obezbedio, da bude sahranjen u grobnicu »zaslužnih građana«, što je po mom shvatanju, vrhunska ironija, bez obzira na onu narodnu »O mrtvima sve najbolje«, na Novom groblju u Beogradu. Njegov »vrtoglavi« kadrovski uzlet ima višeslojnu genezu i podršku generalpukovnika i ministra saveznog ministztra za UP **Franje Herljevića** i generalpukovnika **Đemila Šarca**, predsednika SKJ JNA.

8. Kakav je bio status Jovanke pre venčanja sa maršalom Titom? Naime, neko od šefova UB JNA nam je pričao, da je Jovanka bila saradnica SB JNA. Zašto onda na kraju tako nezgodan odnos napram njoj? Ili je posredi nešto drugo?

Što se tiče statusa Jovanke Broz pre venčanja i da li je bila saradnica SB JNA, naravno, ja bih mogao svedočiti o mnogo čemu ali se to pismom ne može. Ono što je moguće ovom prilikom reći, jesto to, da svaki čovek, koji je bio biran i predviđen za poslove oko Tita, bio je detaljno proveravan i na poslu bio na raspoloženju SB JNA, logično. Kasnije se je odnos menjao, pa treba shvatiti, da su i strane obaveštajne službe žestoko upletene u ovaj problem, i to je to!

Sem toga, Jovanka se posle smrti maršala Tita javno sporila, pa i sudski, sa državnim i partijskim forumima (Saveznom Skupštinom, SIV-om i Predsedništvom SKJ). Potrebno je shvatiti, da so u pozadini određeni domaći i strani interesi.

9. Da-li su generali Ivan Mišković i Stjepan Domankušić »pali« samo na »maspoku« ili je posredi bilo i drugih razloga?

Odgovoriću uz punu sopstvenu odgovornost najkraće ovako: prvi je bio u **JNA »lokator« sovjetske obaveštajne službe**, a drugi saučestnik i verni poslušnik i u dosta toga izvršitelj. Znači, nije samo »maspok« u pitanju.

10. I na kraju lično pitanja: da-li pripremate, slično Duhačku, nekakvu Ispovest kontraobaveštajca? Ako ne – zašto?

Odgovor je sledeći – Vama mogu reći: moje preokupacije i namere su da svedočim o problemima koje stvarno i tačno poznajem, ali i ne kao Duhaček, na čiju Ispovest imam neke rezerve.

Moj životni princip i premise življenja su ograničavajući faktor, da bi bez ostatka i verbalno učestovao u tako ozbiljnim pitanjima za državu, a da za njih nemam **proverene činjenice**, i o njima sudio.

Primite moje iskrene i drugarske pozdrave i čestitke na trudu i angažovanju na tako značajnom poslu i koristi za sve nas i posebno za naše potomstvo.

Pozdrav,
Dušan Rusić

Ljubljana, 11. 6. 2000

Veoma poštovani pukovniće, Dušane Rusiću!

Nemam reći, da se Vam zahvalim za primljeno opširno pismo i detaljne odgovore! Biću iskren – jednog momenta sam čak pomislio, da sam Vam postavio suviše »nezgodna« pitanja, pa sam se čak uplašio, da mi nećete odgovoriti. No, bio sam zaista prijatno iznenađen.

Veliko Vam hvala! Posebno zbog **ISTINE**, pa makar ste mi razbili neke predrasude slepe vernosti svojim nekadašnjim šefovima – načelnicima. Ja ću Vaše reći pretopiti u javna kazivanja, jer verujem, da istina mora pobediti. To ću najprije učiniti u predgovoru (ili stručnoj recenziji) slovenačkom izdanju knjige *Život uz Leku* dr. Slavke Ranković, zemljakinje, za koju ovde vlada veliko interesovanje. Neki se plaše upravo istine, pa se trude, da ne budem pisac tog predgovora.

Učvrstile ste moje najdublje sumnje, da ni u našoj SB JNA nisu bila uvek čista posla! Moja delikatna pitanja su bila odraz takvog intimnog shvatanja, koja sam morao jednom razčistiti i konačno razjasniti! Ta ista pitanja sam postavljao mnogim šefovima SB, pre svega generalu Čeraniću, i nekim pukovnicima, no, jedino Vi ste mi odgovorili neposredno i veoma deciderano. Zato Vam još jedanput zahvaljujem!

Ja sam sa svojom knjigom *Balkanski vojni poligon* želeo, pre svega, demistificirati ulogu i značaj SB JNA, a sa druge strane ukazati i na prevagu spoljnog faktora u razbijanju Jugoslavije! Sa Vašim odgovorima o stanju u samom vrhu SB JNA to se samo potvrđuje, da strane obaveštajne službe ne biraju sredstva – idu čak prekim putem!

I meni su neki zemljaci spremali veliki proces – kontra procesu »četverice«, no kada su videli, da imam interesantne veze sa nekim političarima, pa i visokim klerom, brzo su odustali. Plašili su se istine o sebi – i jedni (desničari) i drugi (levičari)! Posebno ovi drugi, jer su nam upravo oni (sa Sdb) spremali scenarij secesije. Kao šamar za postbrionske traume! Zato mi se Brionski plenum činio prekretnicom! No, upravo danas sam zamolio jednog poznanika i istoričara, da mi pošalje zbornik referata sa naučnog skupa sa ruskim istoričarima o pozadini Informbiroja. Rusi naime tvrde, da se u suštini radilo samo za sprečavanje naših namera, da »pokasiramo« odnosno anektiramo Albaniju! I tako rešimo »kosovski« problem!

Primite drugarske pozdrave,
Marijan F. Kranjc